

Τῷ ὄντι τὸ θελκτικὸν αὐτὸ κοράσιον κατὰ μὲν τὸ παρελθὸν ἔτος ἔλαβε τὸ δευτέρον βραβεῖον, κατὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο ἔλαβε τὸ πρῶτον καὶ πλήρης ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβός του. Ὅποια εὐτυχία δι' ὀλόκληρον ὄμιλον ἀνθρώπων! Πρῶτον διὰ τὸν ἄλλοτε κτίστην, ἀρχηγὸν τῆς δυναστείας τῶν Βιολιστῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, εἶτα διὰ τὴν κηρωδὸν σύζυγόν του, διὰ τὴν ἐκ Νικαίας κυρίαν, διὰ τὸν κ. Μασσάρ καὶ τοὺς δέκα γενναϊώτους φίλους του, καὶ τελευταῖον δι' αὐτὴν ταύτην τὴν νεαρὰν καλλιτέχνην, εἰς ἣν προτείνεσι σήμερον Ἀμερικανός τις νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς Ἀμερικὴν μετὰ τῶν γονέων της ἐπὶ πέντε ἔτη, πληρόνων αὐτῇ πάντα ἀνεξαρτήτως τὰ ἔξοδα, καὶ ἀσφαλιζῶν αὐτῇ κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάγοντον καθαρὸν κέρδος ἐκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων. Ἄλλ' ὁ κ. Τοῦα διστάζει ἂν πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν, διότι εὐρίσκει ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖον τὸ κέρδος, ἴσως δὲ ἔχει δίκαιον.

Δὲν εἶναι τῷ ὄντι περίεργος ἡ διήγησις αὕτη, καὶ δὲν ἔχει τὸν τύπον ἀληθοῦς μυθιστορήματος, ἐξηγημένου ἐκ τῆς πρακτικῆς ζωῆς;

*Δ.

Ἐν ἀνεκδότῳ τοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας εἶνε οὐ μόνον μελομανὴς, ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ θαυμαστής τῆς δραματικῆς τέχνης διάπυρος, ὅθεν καὶ πολὺ ἀρέσκειται ἀναστρεφόμενος μετὰ ἠθοποιῶν.

Μετὰ παρὰ τῶν εὐεργετικῶν γενομένων πρὸς ὄφελός της, ἡ κ. Κράμερ ἐκάλεσεν εἰς δεῖπνον τοὺς ὁμοτέχνους της. Ὁ βασιλεὺς, μαθὼν τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἐκπλήξῃ τὴν δημόγιον παρουσιαζόμενος αἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτος εἰς τὴν μικρὰν ταύτην οἰκογενειακὴν ἐσθρτὴν, ὅθεν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τινὰ, ἡσύχως καὶ ἀσφοπτῇ, βραίων δ' ἀκροποδητῇ ἦλθεν ὀπισθεν τῆς Κας Κράμερ, ἥτις εἶχε τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένα, καὶ ἐπικαλύψας τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῶν χειρῶν του, ἠρώτησεν αὐτὴν λέγων: «Μνηστύσατε, τίς εἶμαι». — «Ἄ! ὑπέλαβεν ἡ Κε Κράμερ, εἶσαι σὺ πάλιν, Λόβε. . . Μιμῆσαι θαυμασιῶς τὸν βασιλέα». — «Τῷ ὄντι; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐκπλαγείς. Τότε εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἴδω τὴν μίμησιν αὐτὴν τὴν τόσῳ θαυμασίαν. Λοιπὸν, κύριε Λόβε, ἄς ἴδωμεν». Καὶ ὁ μὲν ἠθοποιὸς ἐδοκίμασε ν' ἀποφύγῃ τὸ πρᾶγμα μετὰ διαφόρους προφάσεις, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἐπέμενε, ἐλθὼν ἐκάθησεν ἐνώπιον μικρᾶς τραπέζης, μετ' ὃ ἀπρσιμωόμενος ἀκριβέστατα τὸν τόνον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, λέγει: «Νὰ ὑπάγουν νὰ ζητήσουν τὸν κ. Ρέδι, τὸν ἰδιαιτέρον σύμβουλον μου». — «Ἐξίριετρα», εἶπεν ὁ βασιλεὺς. — «Τί ἀγαπᾷ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;» ἐξηκολούθησεν ὁ ἠθοποιὸς φινωρογγῶν. — «Ἀκόμη καλλιτέρα! ἀνερώνησεν ὁ βασιλεὺς. Εἶνε

ἀπαράλλακτος ἡ φινωρογγος φωνὴ τοῦ συμβούλου μου». — «Ρέδι, ἐξηκολούθησεν ὁ καλλιτέχνης, νὰ στείλετε αὐριον διακόσια φλωρίνια εἰς τὸν κ. Λόβε, εἶνε μίμος ἀπαράμιλλος. Διακόσια φλωρίνια χωρὶς ἄλλο!» — «Κατεργάρα, εἶπε γελῶν ὁ βασιλεὺς, θὰ ἔχῃς αὐριον τὰ διακόσια φλωρίνια, ἀλλ' ἡ σκηνὴ αὕτη θὰ τελειώσῃ αὐτοῦ ἀπόψε».

Κυρία Ε**

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΙ

ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀρετῆς.

Ἐσχότους συνεκροτήθη ἐν Παρισίοις ἡ ἐνιαύσιος δημοσία συνεδρίασις τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐν ἣ ἀνεγνώσθη καὶ ἡ ἐκθεσις περὶ τῆς ἀπονομῆς βραβείων ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Μοντυῶν κατὰ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος ἰδρυθέντι ἀγῶνι περὶ ἀρετῆς, μακρὰν περιγραφὴν τοῦ ὁποίου ἐδημοσίευσεν ἡ Ἔστια ἐν τῷ 103 ἀριθμῷ αὐτῆς. Ἐν τῷ εὐγενεῖ τούτῳ ἀγῶνι ἀπενεμήθησαν ἐφέτως ἐξήκοντα βραβεῖα, ἐξ ὧν τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἔλαβον γυναῖκες. Ὅσδεῖς θὰ διακμφισθῆσιν αὐταῖς τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, γράφει ὁ εἰσηγητῆς τοῦ ἀγῶνος τούτου Victorien Sardou. Ἡ ἀναλογία κατ' ἔτος μένει πάντοτε ἡ αὐτῇ. Πανταχοῦ ἔθνα ἡ ὀδύνη, ἡ νόσος, ἡ ἀπελπισία, ἐπιφαίνεται γυνή. . . τί λέγω ἐπιφαίνεται; τρέχει μᾶλλον. . . Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ κακὸν οὐδένα ἄλλον λόγον ὑπάρξουσ ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἢ νὰ παδέχῃ ἀφρορῆν πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐθελουσίας καὶ αὐταπαρνήσεως, ὅπερ εἶναι συμφυὲς τῇ γυναικείᾳ φύσει».

Ἐκ τῶν ἀπονεμηθέντων εἰς γυναῖκας βραβείων τέσσαρα ἔλαβον ὑπηρετρίαι. Ὑπηρετρία ἐκ Λυῶν ἔλαβε χιλιόφραγκον ἀμοιβὴν διὰ τὴν πεντηκονταετῆ αὐτῆς οἰκιακὴν ἀφοσίωσιν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὑπηρετοῖ ἐπεδείξατο εἰς τὴν χάραν κυρίων της καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀγάπην ἀπεμόρισον. Κατὰ τὸ 1831 ἐμφύλιος πόλεμος ἐμαίνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Λυῶν. Ὁ κύριός της ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τῆς μητρὸς του, κατοικοῦτος εἰς ἐτέραν συνοικίαν, θέλει νὰ μάθῃ τὰ περὶ αὐτῆς καὶ μέλλει νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλ' ἡ Μαρία τὸν ἐμποδίζει, ὑπενθυμίζουσα αὐτῷ ὅτι ἔχει τέκνα. Ἀναχωρεῖ ἀντ' ἐκείνου, διέρχεται τὰς ὁδοὺς, διαπερᾷ τὰ ὁδοφράγματα, καὶ εἰσοσάκεις διακινδυνεύουσα τὴν ζωὴν της, ἐπαναφέρει τέλος εἰς τὴν οἰκίαν τὰς εἰδήσεις, ἄς ἐπεθύμουν. Ἐν τῇ συνοικίᾳ, ἐν ἣ κατοικεῖ, εἶνε γνωστὴ μᾶλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν κυρίων αὐτῆς, διότι κατέστη μέλος ἀναπόσπαστον τῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ λεπτομέρεια αὕτη συνοψίζει ἅπασαν τὴν πλήρη θυσίων ζωὴν αὐτῆς.

Ἐτέρα ὑπηρετρία ἐπεδείξατο τὴν αὐτὴν ἀρετὴν. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν κυρίων αὐτῆς υἱοθέτησε τὰ τέσσαρα τέκνα των, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἦτο ἡλικίας ἐξ ἑτῶν, τὸ νεώτερον δὲ τριῶν μηνῶν. Ἄλλη ὑπηρετρία ἐπεδείξατο μεγί-